
Prof. dr Zdzisław Adam Rajewski (1907-1974).

Ochrona Zabytków 27/4 (107), 346

1974

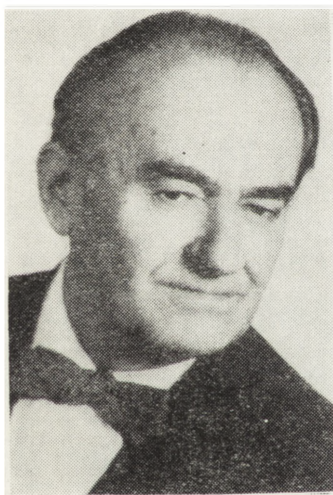
Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

prof. dr St. Lorentz, przedstawił program pobytu uczestników kolokwium w naszym kraju.

W trakcie obrad wygłoszono wiele interesujących referatów, a m.in. W. Iwanow, prezes Towarzystwa Opieki nad Zabytkami w ZSRR, mówił na temat różnych typów muzeów w zabytkowych pałacach, prof. dr D. Dercsenyi, przewodniczący Węgierskiego Komitetu Narodowego ICOMOS, przedstawił zagadnienie użytkowania obiektów zabytkowych przez muzea na Węgrzech. Podobne tematy poruszali: W. T. Alderson z USA i arch. G. Köpping z NRD. Ze strony polskiej doc. dr O. Czerner przedstawił problemy adaptacji i funkcjonowania polskich muzeów w budynkach zabytkowych, dr B. Rymaszewski mówił na temat muzeów w programach konserwatorskich na przykładzie zespołu zabytkowego Torunia, dr M. Kwiatkowski o funkcjonowaniu muzeum w Łazienkach, a dr W. Fijałkowski o muzealno-konserwatorskich zagadnieniach zespołu pałacowego w Wilanowie. Uczestnicy spotkania wzięli udział w objęździe prowadzącym przez najciekawsze obiekty i miejscowości zabytkowe. Byli m.in. w Wilanowie, Krakowie, Kielcach, Baranowie i Łańcucie.

(kmn)

PROF. DR ZDZISŁAW ADAM RAJEWSKI (1907—1974)

W dniu 2 czerwca 1974 r. zmarł w Warszawie prof. dr Zdzisław A. Rajewski, wybitny polski archeolog i muzeolog, twórca nowoczesnego warsztatu naukowego w dziedzinie badawczej, muzeologicznej i konserwatorskiej. Zmarły był dyrektorem Państwowego Muzeum Archeologicznego w Warszawie, które stało się wzorcową placówką w zakresie ekspozycji, prac konserwatorsko-specjalistycznych oraz ratowania zabytków archeologicznych dzięki zorganizowanemu przez Profesora Pogotowiu Archeologicznemu. Kierował Zakładem Epoki Metali w Instytucie Historii Kultury Materialnej PAN oraz pracami badawczo-konserwatorskimi w Biskupinie, organizował Wydział Ochrony Zabytków Archeologicznych w byłej Dyrekcji Muzeów i Ochrony Zabytków, przez wiele lat był członkiem Komisji Muzealnej i Konserwatorskiej oraz Rady Kultury i Rady Programowej Muzealnictwa przy Ministerstwie Kultury i Sztuki. Działał jako członek Polskiego Komitetu Muzealnego ICOM i w wielu innych organizacjach międzynarodowych i narodowych. Był laureatem Państwowej Nagrody Naukowej II stopnia, Nagrody I stopnia Ministra Kultury i Sztuki w dziedzinie upowszechniania kultury oraz innych odznaczeń państwowych i społecznych. Dorobek naukowy Profesora obejmuje około 300 drukowanych prac, m.in. z dziedziny konserwatorstwa archeologicznego, muzealnictwa, organizacji rezerwatów i problematyki ochrony zabytków. Wraz ze śmiercią Profesora nauka polska, archeologia, muzealnictwo i konserwatorstwo poniosły niepowetowaną stratę.